

April 2012

Den gamle och fotot

Det finns ljus som gör att all färg bleknar. Det ljuset är vitt, uppstår vid dis och oftast på vintern, tidig vår och sen höst. Det är en upplevelse, att se världen i gråskala. Ögat kan i vanliga fall inte uppfatta den så, det är en annan dimension, som vi i normala fall inte kan se. Den silar in i oss, och vi blir en glasruta. Sådant var ljuset, och den gamle såg ner på fotot.

Köksbordet var vitt, hade sina skavanker på grund av en diger historia som långvarig följeslagare. Det fanns klösmärken från barn, barn som inte längre är barn. Det hade sina skavanker som sagt, men det gjorde ingenting. De snarare befäste och påminde om dess värde. Gardinerna var vita, bordsduken vit, fönsterbräderna vita, stolen vit. Orkidén vissnad. Stolen hade också sina skavanker. Det var ett rum i rummet. Sådan var miljön, och den gamle såg ner på fotot.

Synen var dålig, gråstarr. Opererad tre gånger. Tveksamt resultat. Benen kliade, magen var stor. Höften kunde vart bättre. Huden var skrynklig. Ögonen mjölkiga i sin färg som ljuset bleknat, det ljus som uppstår vid dis och oftast på vintern, tidig vår eller sen höst. Den höst som vandrar mot vinter. Munnen hade sjunkit ner mer och mer eftersom, och bildade en slingrig båge. Det var kindernas fel, de hade också sjunkit, och tagit med sig munnen. Den log inte. Händerna var torra, gjorde ofta ont då de var kroniskt drabbade av eksem. Armarna hängde slappa, och de blev fort trötta. Blåmärken uppstod lätt lite överallt. Rösterna var hes, den talade sällan. Hjärnan var förhållandevis intakt, men hade svårt att finna ro. Den glömde lätt bort namn, men mindes ansikten. Sådan var den gamle, som såg ner på fotot.

Kvinnan var centrerad. Ansiktet var ungt, spensligt. Inte överdrivet vackert, men ömt. Ögonen log. Munnen var rak, och log inte egentligen. Men ögonen log, och personen bar spår av ömsint glädje. Halsen var smal, huden utslätad och mjuk. Handen verkade försöka hålla borta en hårslinga. Håret var svart, hade praktisk längd och var rakt. Hårslingan såg inte besvärlig ut, och den verkar behandlats ömt av handen. Handen var späd, huden som ett russin, precis som efter att man diskat. Eller kanske badat. I hörnet syntes en skymt av en annan person. Vem var oklart. Men hon vet, hon vars ansikte var ungt och vars ögon log. Det är en hemlighet fast inget mysterium. Den dväljs i minnet hos den vars hårslinga behandlades ömt. I andra hörnet syntes inget, men i bakgrunden fanns ett fönster. Och ett bord. Bordet var vitt. Duken var också vit. På duken stod en orkidé. Sådant var fotot, som den gamle såg ner mot.

Grumlande, svidande. Vårdigheten brydde hon sig inte om. Vad är värdighet när ingen ser? Bittra, trasande, helande, förstenande, förlösande. Klösande, tidsuppfångande, förspillande. Väta, som dimma. Hjärnans maskhål, paradoxalt levande dödande, flytande bland orkideiska vita drömmar. Drömmars kärna; deras minne. Tidstrevande. Vi lever igår, och betraktar idag. Ljus som berövats all färg, berövande tidsrum, och som fastnar. För alltid till sista andningen. Kommer aldrig fram. Sådana var tårarna som den gamle grät

över den som dött, men som ändå ser ut på sig själv

ur ett foto.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lethe med Poeter.se id #37713 innehar upphovsrätten